

θρηκε και με τόνο θυμού ρώτησε :

- Τι συμβαίνει, κούρια ;... Τι άγαπάτε ;
- Μά... άκούσαμε φωνές και...
- Ε, λοιπόν ; και ή φωνή του έτρεμε από όργη.
- Κάποιος ζητούσε βοήθεια, είπα γώ, μιά γυναίκα...
- Η γυναίκα μου, κούριε !... Τη δουλειά μας κάνουμε... "Ω, άδερφέ, τό λόγο θα σάς δώσουμε !...

Και με τίς τελευταίες αυτές λέξεις, έκλεισε πάλι την πόρτα, όρμητικά.

Εμείς με όλο κόκαλο. Κάνανε και ένα πρόχειρο, στο ποδάρι, συμβούλιο, και βρήκαμε ότι ή απολογία του άγνωστου κατηγορουμένου ήταν επί τέλους ίκανοποιητική. Γυναίκα τον ήταν, δικαιώμα τον να την κάνη και ψηστή και καπαμά και κοπανιστή. Έμιας τί λόγος μιάς έπεφτε ; Αι-τού είχαν να λύσουν τά οικογενειακά τους. Ή άλήθεια είναι ότι έγω στην απόφαση αυτή έμειοήφθησα, αλλά ποιά τό όφελος ; Οι έξη συμπολίτες έφηναν — «άστε τους να φαγοπότουν, πάμε καλύτερα» — και ό τελευταίος, ένας κοιλιαρός νοκοκόνης, πριν άποικαρονθή, μού είπε προστατευτικά :

—Τό καλύτερό σας θέλω, πριγκίπε και σεΐς, να μή βρήτε τό μεγαλύτερο... Κανένα παιδίποιο θα είναι ή τίποτα γαρτοαίτιας, ποιάς ξέρεαι... Ή συμβουλή δέν ήταν αξιοπεριφώνητη. Έξαικολούθησα λοιπόν κ' έ-γώ τό δρόμο μου, όχι όποιος και με τίγρες συνειδησίσεως, σαν την ήρωίδα της Γκράτιας Ντελέντα. Γιατί ποιάς μπορεί να είναι τόσο φιλόδηρο-ποιας, τόσο άπλοιστής, που να τό βάλη μ' έναν άντρα φομαλέο, ποιά του χτυπών την πόρτα, μιά ώρα μετά τά μεσάνυχτα, για να τότε ρωτήσουν τί έχει και σκοπεί ή γυ-ναίκα του ;

Ός τόσο, καθώς έξαικολούθησα τό δρόμο μου, τό μυαλό μου δέν μπορούσε να έξαικόληση από την άλλοκοτή κίνη σηνή. Γιατί έγω έπίμενα να βλέπω κρυμμένο κάποιον μυστήριο σ' αυτή...

Κι' άξαφνα, σκέπτηρα μιά λεπτομέρεια, που την πρώτη στιγμή δέν την είχα προσέξει : Τους γείτονες. Γιατί αυτοί δέν είχαν άνησυχήσει ; Πώς δέ βήγαν να ρωτήσουν τί συμβαίνει ; Γιατί κανένα παράθυρο δέν άνοιξε, και μόνο άνθρωποι ξέ-νοι από τη γειτονιά, περαστικοί, εί-χαν σταθεί να μάθουν τί συμβαί-νει ;...

Έστασα σπίτι μου, έπεισα να κοιμηθώ, μιά ό νύχτα μου δέ μπορού-σε να πάη άλλοι. Ήταν όλο στην κρανή που είχε ριχτεί στο σκο-τάδι, στη γυναίκα που έφώναζε ζη-τούτας βοήθεια, στον άντρα με τους τετραόκοντους όμιους και τό ά-γνωστό του φανερόμα στο άνοιγμα της πόρτας...

Κι' όσο δέ με έπαυσε ύπνος, τό-σο ή σκέψη μου πήγανε από τό σπίτι της Όδοϋ Έδουάρδου, στο φανταστικό χωριόάσποτο του Κά-λιαρι, και κάτω στο νησί της Σαρ-δηνίας, και στη γυναίκα που κατα-δικάστηκε από τη Μοίρα της ν' ά-κούη όλοένα, μέσα στη νύχτα, την άγνωστή κρανή του μαχαρομέ-νου διαβάτη. Διάβολε ! έχει γοιστό να τό λάβω κ' έγω σαν την ήρωίδα της Γκράτιας Ντελέντα !...

—Μά τί συμβαίνει : ρώτησα. Σκοτώνονται εδώ μέσα ;

Τί ώρα θα ήταν ποιά με πήρε ό ύπνος ; Τρεις ; τέσσερες ; χαράμα-τα ; Ποιάς ξέρεαι...

Τό βέβαιο είναι πως ζήτησα περυσινές οι όεία. "Ημια τον και-νιά μου, βήγνα έξω, άνηφόρια από την Πλατεία Έλευθερίας και — για-τί να τό κρύβω ; — δέ βάσταξα στον περυσιά να μην περσώ από τό σπίτι της Όδοϋ Έδουάρδου.

Τό γνώρισα άμέσως από τό λαμπρό του ήλεκτροκού, από τά τρία χαμηλά παράθυρα του ισόγειου και προπάντων από τό τοίχινο άπό-στεγο του πλαγιού μαγαζιά — ένα μενάζικο στολισμένο με τά φρου-τα της έποχής.

Από τά παράθυρά του, με τίς παλιές σκεδρωμένες γυαλίες, μόνο τό ένα ήταν άνοητό, καθώς και τά τζάμια. Καθώς περυσια, βαδί-ζοντας στο πεζοδρόμιο, για να βλέπω καλύτερα, άγοπορούσα τό βήμα μου, οίνοντας τίς ματιά μου έξεστιακή... Στην ίδια στιγμή, μιά γυ-ναίκα νέα, άφράτη, με καυταδένανθα μαλλιά και χλόη μάτια, φάνηκε στο παράθυρο και πέταξε στο δρόμο κάτι : ένα μπουκέτο μαρωμένα λουλουδία. Ήσαν τριαντάφυλλα, γαρύφαλλα και χλόη γνήσι, απορτοκό-κα. Ένα περυσιατό μπακαλόπουλο είπε «Φαγοριστό, κούρια μαντίνα !», έσκυψε, τά πήρε, καιμόθηκε πώς τά μωρβίει κομικά, έκανε ποτόφ β και τά ξαναπέταξε στο οδόδρο, με περιφρόνηση. Ήταν ένας μνηροίσιμω-αίμος, που άνηφόρισε σφιγρίζοντας. (Τό τέλος στο προσεχές).

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Παρ' όλες τις άσασκαφές που γινήκανε στην Αίγυπτο, δέν θρέθηκε ως τώρα κανένα έρείπιτο θεάτρου σ' αυτήν.

—Δέν σας φαίνεται παράξενο ούτό για ένα λαό που είχε δη-μιουργήσει έναν αξιοθαύμαστο πολιτισμό ;

—Κι' όμως, πολλοί Αίγυπτιολόγοι διατείνονται, ότι οι άρ-χαίοι Αίγύπτιοι, όχι μόνο δέν είχαν θέατρα, άλλ' ούτε και ξε-ρανε τί ήταν τό θεάτρο.

—Τό μεγαλύτερο βιβλίο του κόσμου βρίσκεται στο Βρε-τανικό Μουσείο.

—Τό σήμα του είχε 5 1/2 επί 3 1/2 ποδών και ζυγίζει δυό καν-τάρια !

—Ένα στρέμμα της θάλασσας μιάς προμηθεύει, μέσα σε μιά θουμάδα, περισσότερη τροφή από εκείνη που μπορεί να προ-μηθεύσει μέσα σ' ένα χρόνο ένα στρέμμα γής.

—Ένας Ίσπανός γιατρός, ίσχυρίζεται, ότι τό γρήγορο με-γάλασμα των υαλιών μας είναι τό καλύτερο και άφειδέτερο πιστοποιητικό της ύγείας μας !

—Οι πύθκοι θεωρούνται από τους Ίνδους ιεροί κι' έχουν τό έλευθερο να κάνουν ό,τι θέλουν.

—Άλλοίμονο στον ξένο που θά χτυπήσει μιά μαιμού ! Κινδυ-νεύει να λυτσαρισθ' άπ' τον ό-χλο.

—Πολλοί λαοί πιστεύουν, ότι οι πολύτιμοι λίθοι έχουν, ποιάς λίγο ποιάς πολύ, κρυφές θαυμα-τουργές ιδιότητες.

—Ο ασπίφειρος, έξαφνα, σε κάνει φιλόδηροπο.

—Ο σελήνιτης έχει την ιδιότη-τα να θεραπεύη την έπιληψία των ανθρώπων και να ώριμάηη τους καρπούς των δέντρων.

—Τό κρύσταλλο κικά την σύ-πνια και σάς χαρίζει εύχάριστα όνειρα.

—Ο σμάραγδος δυναμώνει τη φίλια.

—Ο άγάτης σβώνει τη δίμα και γιατρεύει την έλονοσία.

—Τό κοράλλι, τέλος, θεωρεί-ται, ως θαυματουργό φυλαχτό κατά της μαγείας και κατά των κινδύνων της πλημμύρας και του πολέμου.

—Στην Άραβία ύπάρχει, στάς έρήμους, ένα χόρτο που μπορεί να συγκριθ' με τό μάννα της Γεσσης. Με τό χόρτο αυτό, που φυτρώνει πάντοτε ύστερα από κάθε βροχή, σε μικρούς σαρούς, κατευάσονται την πείνα τους οι άνθρωποι και τά ζώα του ταξει-δεύουν στην έρημο.

—Τό μεγαλύτερο σιμπίσιο που άναφέρει στην ιστορία πα-ρετέθη τον Αύγουστο του 1889, όταν οι 40.000 δημαρχοί της Γαλλίας συνειγυμάτισαν στο μέ-γαρο Βιομηχανίας, στο Παρίσι.

—Για την παρασκευή των φαγητών του σιμπίσιου αούτο, χρη-σιμοποηθήκανε 75 άρχιμαγειροί και 13.000 μαγειροί, παραμά-γειροι και γκαρσόνιοι !

—Πριν από λίγα χρόνια, στην Ίσπανία άπαγορευ'τανε αύ-στηρως να μείνη μιά γυναίκα άνύπανθη σ' όλη της τη ζωή.

—Όταν ή γυναίκα έφτανε σε μιά ώριμμένη ηλικία και δέν είχε παντρευτή, της διαλέγανε ή άρχές έναν άνδρα και της τον φορτώνανε με τό ζόρι !

—Κάποιος Γερμανός γιατρός διατείνεται, ότι ή κυριώτερη αί-τια της φαλάκρας είναι ή δυσπεψία.

—Τό 1905 θεώρεται στην Άμερική ως έτος της μικροτέρας, καταναλώσεως αιαραύτων από όλα τά τελευταία χρόνια.

—Κι' όμως, κατά τό έτος αυτό κατεσκευάσθησαν στην Άμε-ρική, σύμφωνα με τίς έπίσημες στατιστικές, 10 δισεκατομύ-ρια 8111 εκατομμύρια (άρθρ. 10.811.000.000) αιαραύτων !

—Στό Όχάϊο της Άμερικής, ένας πολιτης κατεδικάσθη επί έλευθρίσει σε 20ήμηρο φυλάκισι.

—Την έπομένη έμας άποφυλακίσθηκε άπ' τον εισαγγελέα, γιατί έπασχε από φαρυγγίτιδα, και θήχοντας όλη νύχτα δέν άφινε τους άνακαδικούς του να κοιμηθούν !